

ZACHRÁNENÝ DÁVID

I.

Neviem, či viete, ale niektorí ľudia sa pokladajú za niekoho iného, než v skutočnosti sú. Napríklad niekto si myslí o sebe, že je významným kráľom, ktorý žil pred rokmi. Dotyčný človek tomu tak verí, že každého o tejto svojej utkvalej predstave presviedča, že je to pravda. Aby nikto o tom nepochyboval, primerane k tomu sa aj oblečie. A tak sa stane, že v 21. storočí vyjde na ulicu oblečený do odevu spred päťsto, ba i viac rokov. Veľmi sa čuduje, keď sa ľudia idúci okolo neho smejú a obzerajú sa za ním. A keď sa ho niekto spýta: „Natáčate historický film?“, on s vážnou tvárou hovorí: „Čo si to dovoľujete?! Neurážajte moju kráľovskú dôstojnosť!“ Takýto „kráľ“ nemusí byť škodlivý pre spoločnosť, dokiaľ nezačne organizovať nejakú vojnovú výpravu. Iste by ho potom bolo treba zatvoriť na patričné miesto. Jednako jeho myslenie nemožno považovať za zdravé. Je choré.

Alebo existujú aj takí, ktorí si namýšľajú, že sú zvieratá. Kedysi si jeden významný panovník myslel, že je kravou. Aby o tom nikto nepochyboval, bučal a všetkých veľmi prosil: „Vezmite ma na bitúnok, nech je z môjho mäsa úžitok.“ Odmietal jesť stravu, ktorú jedia ľudia, a vracal naspäť do kuchyne všetky kráľovské jedlá, ktoré mu prinášali. Naopak, nariekal a volal: „Prečo ma nevyvediete na zelenú lúku, aby som sa mohol nažrať toho, čo potrebujú kravy?“ A pretože vôbec nejedol, stále viac chudol, až bola z neho iba kosť a koža.

Je len prirodzené, že ochorel. Jeho príbuzní sa oňho báli. Nevedeli si poradiť, lebo normálna liečba nezaberala. Obrátili sa na jedného vtedajšieho výnimočného lekára. Súhlasil, že sa podujme kráľa z jeho šialenstva vyliečiť. Skôr však, než šiel do paláca, poslal odkaz: „Povedzte kráľovi, že mäsiar príde, zabije tú kravu, mäso z nej rozkrája na porcie a rozdá ľuďom.“ Keď to kráľ počul, bol nadmieru šťastný a túžobne očakával smrť.

V dohodnutý deň onen lekár predstúpil pred kráľa. Zamával mäsiarskym nožom a na plné ústa zakričal: „Kde je tá krava, nech ju konečne zabijem?!“

„Búúú, búúú,“ nadšene zabučal kráľ, aby si ho mäsiar všimol.

Lekár prikázal prítomným: „Prived'te ku mne ten jatočný dobytok a spútajte ho, nech môžem hlavu oddeliť od trupu!“

Avšak skôr, než by bol zasadil smrteľnú ranu, ako správny mäsiar ohmatal bedrá a

brucho domnelej kravy a nahlas zvolal: „Nie, nie, táto krava ešte nie je dostatočne vykŕmená. Je veľmi chudá. Vezmite ju späť a dajte jej poriadne žrať! Až bude mať správnu váhu, potom prídem a zabijem ju.“

V nádeji, že bude čoskoro odvedený na porážku, kráľ jedol odteraz všetky jedlá, ktoré mu priniesli. Začal priberať a jeho zdravotný stav sa viditeľne zlepšoval, až sa nakoniec úplne uzdravil.

Je nebezpečné, ak sa človek pokladá za niekoho väčšieho, než v skutočnosti je. No je rovnako nebezpečné, keď sa človek považuje za horšieho, než je, keď sa podceňuje, keď si neverí. Ale je rovnako zlé a škodlivé, keď človek nikomu neverí.

II.

Dávid patril k takýmto ľuďom. Niet sa tomu čo čudovať. Keď mal pätnásť rokov, bol vyhodený z domu na ulicu. Avšak už dovtedy počúval od nevlastného otca, s ktorým žila jeho matka, samé podceňujúce slová. „Dávid, ty si nemožný chlapec. Ty všetko musíš pokaziť. Ty nikdy nedokážeš urobiť niečo poriadne.“ Takéto vety počúval Dávid dennodenne od troch rokov. Odvtedy sa totiž nevlastný otec nasťahoval k mame. Od chvíle svojho príchodu vštepoval do Dávida pocit menejcennosti. No a v spomínaných pätnástich rokoch všetko vyvrcholilo. Vtedy ho vyhodil na ulicu. Tam sa pre Dávida začal život „dieťaťa“ ulice.

Na ulici sa musel nejako živiť. Robil to tak, ako to robili aj ostatné deti žijúce na ulici. Všetky boli nepísaným „majetkom“ mafie. Najskôr ich mafiáni naučili na drogy. A potom ich - omámených drogami - nútili, aby nemravným a chlipným ľuďom predávali svoje telá. Utržené peniaze museli deti odovzdávať svojim „pasákom“.

Po troch rokoch života na ulici bol Dávid totálne závislý na drogách. Bol ako chodiaca mŕtvola.

Vo svojom nešťastí však mal šťastie.

Ako raz ležal úplne vysilený kdesi v nejakej zabudnutej uličke, našli ho tam ľudia, ktorí sa o takéto „deti“ zaujímajú. Zobrali ho do svojho „Domu zmluvy“ – ako nazývajú svoje domy špeciálne slúžiace na pomoc deťom z ulice.

Keď sa Dávid prebral z opojenia, ihneď chcel utiecť. Bol však následkom užívania drog

celý zmätený, preto zostal.

Keď sa po niekoľkých dňoch trochu pozviechal, ľudia, ktorí ho do tohto domu priviezli, mu ponúkli liečbu. Presviedčali ho, že sa potrebuje vyliečiť zo svojej závislosti na drogách. Ukazovali pritom na deti, ktoré v Dome zmluvy boli prítomné, ktoré podobnou liečbou prešli alebo práve prechádzali.

Dávid sa bránil, odopieral ponúkanú pomoc. Tvrdil, že on nie je na drogách závislý, že on nepotrebuje takúto liečbu.

Predsa však vedel, že to, čo vyhlasuje, nie je pravda. Ved' videl, aké má problémy pri jedení, že sa mu ruka, držiaca lyžicu, trasie ako starcovi. Pozoroval na sebe, že koktá a zabúda, že nespí dobre. Preto nakoniec s ponúkanou liečbou súhlasil.

Nebol to krátky proces. Liečba trvala rok. Jej súčasťou bola zmluva. Zmluva, v ktorej sa obidve strany zaväzovali splniť určité podmienky. Pracovníci Domu zmluvy sa zaväzovali, že Dávidovi poskytnú všetku potrebnú materiálnu, odbornú i ľudskú starostlivosť. Dávid sa musel zaviazat', že bude plniť to, čo liečba bude od neho vyžadovať. A ešte jednu vec – a na tú kládli pracovníci Domu zmluvy najväčší dôraz: Dávid musel sľúbiť, že sa bude snažiť veriť týmto ľuďom, že to s ním myslia dobre.

Možno sa pýtate, prečo túto vieru od Dávida, ale aj od ostatných detí v Dome zmluvy, tak vyžadovali. Preto, lebo tieto deti stratili vieru v druhého človeka. Toľkokrát vo svojom živote zakúsili ľudskú zlobu, že úplne prestali veriť v ľudské dobro.

Dávid zmluvu podpísal. Rok liečby absolvoval veľmi dobre a príkladne.

Prišiel však deň, keď sa musel s Domom zmluvy a jeho obyvateľmi rozlúčiť. Vonku mal zabezpečenú prácu, ktorú mu pracovníci Domu vybavili.

V predvečer odchodu boli všetci, ktorí bývali v dome, zhromaždení v jedálni. Po slávnostnej večeri, ktorá bola usporiadaná na Dávidovu počesť, mal sám Dávid príhovor ku všetkým prítomným. Pracovníkom ďakoval za preukázanú lásku a starostlivosť. Deťom kládol na srdce, aby verili týmto ľuďom, ktorí im chcú ozaj dobre. Nakoniec sa všetci nahrnuli k Dávidovi. Gratulovali mu, obdarovávali ho darčekom a želali mu „vonku“ všetko najlepšie.

O hodinu neskôr našli Dávda v jeho izbe s prerezaným zápästím na obidvoch rukách.

III.

Aj vy sa pýtate, prečo to urobil? Tú istú otázku si kládli pracovníci Domu zmluvy.

Našťastie nevykrvácal a zachránili ho. Odviezli ho do nemocnice.

„Prečo si to urobil, Dávid?“ bola ich prvá otázka.

„Bál som sa, že vás sklamem.“

„V čom že nás sklameš?“

„Že nebudem mať sil žiť život v normálnom svete.“

Potom im Dávid rozpovedal, ako sa v ten večer, keď si podrezal žily, tak veľmi naľakal života vonku. Hrôza ho prenikla, keď si uvedomil, že by sa znovu dostal na ulicu, že by sa ho opäť zmocnili priekupníci s drogami.

Dávid šiel z nemocnice opäť do Domu zmluvy a opäť nastal ročný liečebný proces. Po uplynutí roka sa opäť chystal do normálneho života.

Zrazu ho pochytila neodolateľná myšlienka, akú vraj majú všetky deti, ktoré nepoznali jedného zo svojich rodičov. Chcel spoznať svojho vlastného otca. Otca, ktorého od útleho detstva nevidel, ktorého vlastne vôbec nepoznal.

Pracovníci Domu zmluvy neboli touto myšlienkou nadšení. Iste tušíte prečo. Báli sa možného sklamania. Nikto totiž nemohol predpokladať, ako sa zachová Dávidov otec. A aká to bude pre Dávída rana, ak ho odmietne. Preto ho odhovárali od tejto myšlienky. Avšak on neustúpil.

A tak sa dali do hľadania jeho otca. Nebolo to ľahké. Nakoniec predsa len zistili, kde býva. So strachom mu – do telefónu – povedali, prečo mu volajú, akú požiadavku má jeho syn Dávid. Boli však milo prekvapení, keď otec stretnutie so synom neodmietol.

Dávid po stretnutí s otcom, akoby posilnený neznámou silou, odišiel z Domu zmluvy von, do bežného života. Zamestnal sa vo firme, ktorú mu našli pracovníci Domu. Ba neskôr začal diaľkovo študovať na strednej škole. Po maturite sa presťahoval do mesta, kde býval jeho otec. A kým sa neoženil, býval uňho.

IV.

Aby sa mohol človek rozvíjať, aby mohol zdolávať ťažkosti života, musí mať zdravú sebadôveru. Nie takú chorú, ako ten človek, ktorý si myslel, že je kráľom, ktorým nebol. Ale nesmie sa ani tak šialene podceňovať ako onen panovník, ktorý si myslel, že je kravou. Človek si má byť vedomý svojej ľudskej dôstojnosti.

No človek zároveň musí veriť aj druhým. Isteže nie bezhlavo. Ale nesmie si myslieť, že všetci ľudia sú zlí. A to ani vtedy, keď by od niektorých zakúsil niečo zlé. Nie všetci ľudia sú zlí! Ľudia, ktorí pomohli Dávidovi, nesklamali jeho dôveru, ktorú im preukázal. Táto viera v existenciu dobra v človeku ho napokon zachránila.